

(d.i. werkelijk bestaande!) geval, nog eens doorleest, dan zal men het met mij eens zijn, dat de leek als gevolgtrekking, als het eenige wat hij onthoudt, overhoudt de gedachte: zijn dat de artsen waaraan wij ons moeten toevertrouwen, zijn dat de resultaten van dat „dure” hooger onderwijs?

En ik vraag U, collegae of zulk gedoe in een krant niet ontoelaatbaar is.

Arnhem, 10 October 1932.

J. M. DE KOCK, arts.

HET GEVAAR VAN PUBLICATIE IN DAGBLADEN DOOR MEDICI.

Rechtstreeksche aanleiding tot dit stukje is een artikel van prof. VAN CALCAR in het ochtendblad van de *Telegraaf* van 9 October, waarin wordt behandeld het euvel van het teveel aan studenten aan onze Universiteiten.

Zooals dat in dagbladen tegenwoordig zoo dikwijls gaat: om de lange lappen druk eenigszins te breken worden zoo nu en dan tusschen de regels vetgedrukte hoofden geschoven, niet zoozeer om een nieuw gedeelte in te luiden, als wel om de aandacht van het lezend publiek te trekken.

Zoo ook met bovengenoemd krantenartikel, waar ik plotseling stuitte op de dikgedrukte woorden: „gevaarlijke dokters” en waarna dan gezegd werd, dat er gevaarlijke medici in de maatschappij rondloopen, vooral omdat het publiek de resultaten van hun arbeid niet kan beoordeelen. Een waarheid, die m.i. *niet* gezegd behoeft te worden. Dat dergelijke uitdrukkingen, hoe ze ook bedoeld zijn, niet bepaald bevorderlijk zijn voor verhooging van het medisch prestige, zal ieder inzien. Al moge ook bedoeld zijn te wijzen op een *toekomstig* gevaar (wat er niet direct uit gelezen kan worden, gezien ook het grooter wordend getal semi-artsen, dat afstudeert) of al moge de werkelijkheid om ons heen helaas tegen ons getuigen, dan nog hebben wij na te laten hiervoor de groote trom te roeren.

Het doet eenvoudig schade aan den medischen stand, wanneer menschen van naam dergelijke onaangename dingen aan de groote klok gaan hangen.

En met evenveel recht kan de massa dit kwaad een blamage noemen voor het hooglerarencorps, dat „die gevaarlijke dokters” de maatschappij heeft ingezonden. Het door allerlei oorzaken toch al zoo ingeboet prestige van den huidigen arts mag geen schade lijden door publieke epistels van artsen zelf.

En ook in het algemeen geloof ik, dat het niet wenschelijk is, medische zaken, voorzoover deze niet gelden als voorlichting op het gebied van hygiëne en prophylaxis, in de groote pers te bespreken.

We loopen dan gevaar, goedkoop interessant te worden en het eventueel beoogde doel voorbij te streven.

Deventer, 10 October 1932.

J. W. BRUINS.

WAARSCHUWING BETREFFENDE VERDOOVENDE MIDDELEN.

Herhaaldelijk blijkt, dat misbruik van verdoovende middelen wordt gemaakt door gebruikmaking van recepten, welke door geneeskundigen zijn afgegeven op verzoek van hun onbekende personen en van valsche recepten, welke schijnbaar van geneeskundigen afkomstig zijn, omdat zij geschreven zijn op receptpapier, dat bij die geneeskundigen is onvreemd.

Daarom wordt de medewerking van alle geneeskundigen ingeroepen om uiterste voorzichtigheid te betrachten, indien personen, die hun onbekend zijn, hen trachten te bewegen vaak op de meest ongelegen uren een recept af te geven voor eenig verdoovend middel.

En tevens om zooveel mogelijk te voorkomen, dat dergelijke personen gelegenheid krijgen zich in het bezit te stellen van receptpapier, dat met den naam (en het adres) van den geneeskundige is voorzien.

J. B. M. COEBERGH.

J. TH. TERBURGH.

Hoofdinspecteurs v. d. volksgezondheid.